

бързаха да я подкрѣпятъ. Но нашата атака бѣше тѣй дружна и стрѣмителна, щото тя катурна турската гѣста верига. Турцитѣ съ викъ „Алла“, „Алла“ се пушнаха да бѣгатъ назадъ, прѣслѣдвани отъ наша страна, испърво съ щикове, а послѣ съ дружни залпове. Но ето турската верига се съедини съ резервитѣ си и се хвърлиха върху ни съ викъ „Алла“, „Алла“. Но тѣхнитѣ редове рѣдѣятъ отъ нашитѣ залпове. При всичко това, окуражавани отъ настѣпващитѣ сгѣстени колони, тѣ се увиратъ. Его ги вече въ нѣколко десетки крачки отъ насъ. . . Прѣднитѣ редове се доближиха до нашитѣ. Ще имъ се да взематъ знамето, което се развѣва въ нѣколко крачки отъ тѣхъ. . . Смѣсиха се. Обаче, войнишкия духъ, щикветѣ и дружното „ура“ и тоя пѣтъ показаха, че не е численността само, съ която се печели побѣдата. Турцитѣ се пушнаха да бѣгатъ въ пѣленъ безпорядѣкъ съ викъ „Алла“, „Алла“ и, като лава, нахлуха върху, почти, бѣгавшитѣ на помощ турски табори. При това, тукъ произлѣзе такова разбъркване, такъвъ хаосъ щото трудно бѣше на началствующитѣ да възстановятъ реда, който още повече се растройваше отъ нашитѣ дружни и мѣтки залпове отъ разстояние не по-голѣмо отъ 150—200 крачки.

Ротния командиръ Штабсъ Капитанъ Поповъ си кѣсаше косата.

— Кѣдѣ е резерва?! безпомощно и съ горчивина завика той.

Но нашия резервъ въ това врѣме състоеше отъ безчисленното множество ранени и убити. Наистина, по-вече отъ половината опълченци отъ 3-я дружина паднаха убити и ранени. Но паднаха съ пълно съзнание, че изпълниха светия си дългъ спрѣмо отечеството си.

Мѣткитѣ, на правъ вистрѣлъ, наши залпове опустошаваха турскитѣ колони, които се бѣха смѣсили въ една обща масса и въ които владѣеше пѣленъ хаосъ. Викветѣ „Алла“, „Алла“, звѣнтението на щикветѣ и ударитѣ на офицерскитѣ шапки по главитѣ, и гдѣто попадне, на турскитѣ низами, — всичко това се сливаше въ едно общо бучение. Особено единъ турски